

Rīgas Tehniskā universitāte

PROFESORS
LEONĪDS RIBICKIS

60

ČETRDESMIT GADI
ZINĀTNISKĀ PĒTNIECĪBĀ

RTU Izdevniecība
Rīga, 2007

Profesors Leonīds Ribickis 60 – četrdesmit gadi zinātniskā pētniecībā

**Autobiogrāfisks apkopojums: L. Ribickis
2007. gads**

**Datorsalikums,
Arhīva pētījumi: R. Reklaitis
Informācijas apkopošana: S. Borisenoka**

© L. Ribickis un RTU Izdevniecība

ISBN 978-9984-397-8

Profesors Leonīds Ribickis

Pateicības

Izsaku vislielāko pateicību Rīgas Tehniskās universitātes administrācijai, Enerģētikas un elektrotehnikas fakultātes kolektīvam un it īpaši Automātiskās elektropiedziņas katedras (tagad Elektrotehnoloģiju datorvadības katedra) darba kolēģiem par labestību un atbalstu zinātnisko projektu izpildē, kā arī palīdzību studiju procesa realizācijā.

Paldies RTU vīru korim „Gaudeamus” par latviskuma nosargāšanu un mūzikas mīlestību (1966.-2002.).

Paldies Latvijas sportistiem ložu šaušanā par cīņas spara uzturēšanu (1961.-1976. un 1991.-2007.).

Pateicos RTU un RSU kolēģiem badmintona cīņās par fizisko možumu un emocijām (1976.-2005.).

Liela pateicība Latvijas zemessardzei un it īpaši ZS 65. atsevišķā studentu bataljona vīriem par draudzību un Dzimtenes mīlestību. (1991.- ...).

Miļš paldies maniem vecākiem, meitām, visiem radniekiem un draugiem par atbalstu sarežģītajās pētnieka gaitās.

Saturs

Autora ievads.....	6
Zinātniskās darbības apraksts	8
Profesora Leonīda Ribicka Darba un dzīves gājums	16
Zinātniskās publikācijas.....	20
Izgdrojumi	42
Zinātnisko projektu vadība	47
Studentu zinātnisko projektu vadība	51
Doktorantu vadība	52
Diplomprojektu, bakalaura un maģistra darbu vadība.....	53
Zinātniski-organizatoriskā un sabiedriskā darbība	57
Apbalvojumi.....	60
Atestāti, Diplomi, Apliecības.....	77

Autora ievads

Es, Leonīds Ribickis, esmu dzimis Cēsu rajona Lielstraupes pagasta „Silēnu” mājās 1947. gada 24. augustā Lillijas Veltas un Staņislava Ribicku ģimenē. Bērnība pagāja Lielstraupē un vēlāk Raunā, kur 1954. gada septembrī sāku mācīties Raunas vidusskolas 1. klasē. Visus nākošos sešus gadus te mācījos un tiku iesaistīts pašdarbībā: dziedāju, mācījos spēlēt klavieres un akordeonu, pūtu tauri.

5. klasē pirmo reizi piedalījies Cēsu rajona angļu valodas olimpiādē un ieguvu 3. vietu. Vecāku dzīves vietas maiņas dēļ Raunā pabeidzu tikai sestās klases 1. ceturksni un tad pārgāju uz Rencēnu 7. gadīgo skolu Cēsu rajona Amatas ciemā, kuru pabeidzu 1961. gada jūnijā. Šajā laikā pūtu tenoru vietējā pūtēju orķestrī, kā arī spēlēju akordeonu Amatas ciemata estrādes ansablī. Pirmo kabatas naudu nopelnīju kopā ar pūtēju orķestri dažās kāzu un bērnu ceremonijās.

1961. gada 1. septembrī jau kļuva Cēsu 1. vidusskolas 8.b klases skolnieks. Visus vidusskolas gadus dzīvoju internātā. Tajos laikos visiem vidusskolniekiem bija obligāti jādzied korī: ar labām balsīm – jauktajā izlases korī; pārējiem – masu korī.

Piedalījies vairākās republikas vidusskolu koru skatēs un izcīnījām labākā republikas vidusskolas kora nosaukumu un ceļojošo karogu. Bija vairākas uzstāšanās Rīgā televīzijas studijā. Atceros, ka šādas uzstāšanās pavādīja milzīgs karstums, kas nāca no prožektoriem. Parasti kāda meitene vienmēr pagāba. Vidusskolā dejuju arī tautisko deju kolektīvā un gāju moderno deju kursos.

Tomēr jau no 1961. gada mana lielākā aizraušanās sporta jomā bija ložu šaušana. Es ātri izpildīju 1. sporta klases normu un tiku iekļauts Cēsu rajona izlases sastāvā. Būdams 11. klases skolnieks, 1965. gada pavasarī kļuva par Latvijas skolu jaunatnes šaušanas sacensību uzvarētāju. Mani iekļāva Latvijas Republikas DOSAAF jauniešu komandā.

Vidusskolas laikos tika daudz slēpots, spēlēts basketbols un arī šahs. Paralēli sportam un pašdarbībai vēl atlika laiks izrēķināt visus fizikas uzdevumu krājumus, ko vien fizikas skolotājs varēja sameklēt un tā rezultātā vairākas reizes uzvarēju Cēsu rajona fizikas un matemātikas olimpiādēs. , kā arī 1963. gada pavasarī ieguvu 3. vietu Latvijas Republikas fizikas olimpiādē. 1964. un 1965. gados piedalījies RPI organizētajās Republikas elektrotehnikas olimpiādēs, kur izcīnīju godalgotas vietas. 1965. gada jūnijā pabeidzu Cēsu 1. vidusskolu, tad noliku iestāties ģimenē, un 1965. gada 1. septembrī tiku uzņemts Rīgas Politehniskā institūta Elektroenerģētikas fakultātes studiju programmā N° 601 – Elektriskās mašīnas un aparāti.

Dzīve internātā man bija pierasta lieta, bet pārsteidza tas, ka visu 1. semestri vajadzēja dzīvot Laimdotas ielas 2a kopmītnes rasētavā pagraba stāvā, kur vienā istabā bija 50 dzelzs gultas un blakus netālu gulēja no citām republikām atbraukušie studenti, kas ne vārda nesaprata latviski. Nodarbības bija katru dienu 8 stundas un vēl 4-6 stundas sestdienās. Pēc pirmās sesijas laimīgu nokļuvu kopmītnes 4. stāva istabiņā, kur jau bijām tikai 4 studenti. Ātri vien paši uzbūvējām 2-stāvēīgās gultas, kas būtiski palielināja kopējo dzīvojamo platību. Tā kā biju Latvijas ložu šaušanas jauniešu izlasē, tad treniņi notika 3 reizes nedēļā un vēl katru otro sestdienu bija sacensības.

Pēc pirmās sesijas 1966. gada februārī iestājos RPI vīru kori „Gaudeamus”, kurā aktīvi darbojos līdz 2002. gadam. Šobrīd esmu vecbiedra statusā.

Studiju gados lielāka prioritāte par kori „Gaudeamus” tomēr bija ložu šaušanai. Izpildīju meistarkandidāta un vēlāk arī sporta meistara normas. Biju Vissavienības tautu spartakiādes dalībnieks, pārstāvējot Latvijas junioru komandu ložu šaušanā. Izcīnīju 7. vietu standartā vingrinājumos MŠ-6 un tiku iekļauts PSRS junioru izlases kandidātu sarakstā. Taču 1969. gada janvārī slidojot stipri sasitu abus ceļgalus un uz laiku nevarēju saliekt labo kāju. Tā PSRS izlasei pateicu ardievas. 1970. gada jūnijā ieguvi RPI inženiera elektromehāniķa diplomu, biju teicami aizstāvējis savu diplomprojektu un tiku norīkots darbā uz Vissavienības Vagonbūves Zinātniskās Pētniecības Institūta Rīgas filiāli, kas atradās RVR teritorijā. Tālākās manas darba gaitas ir detalizēti aprakstītas dzīves un darba gājumā (CV). Ar ložu šaušanu vēl aktīvi nodarbojos līdz 1975. gadam visu laiku būdams Latvijas izlases dalībnieks. Tad nācās izšķirties – vai nu turpināt sportot un strādāt, vai tikai strādāt un saņemt 2 istabu dzīvokli. Izšķīros par otro variantu, kas pārtrauca manas šāvēja gaitas līdz 1991. gadam.

Latvijas Republikas atjaunošanas sākuma posmā 1991. gadā tika dibināta Zemessardze un es iestājos 65. atsevišķajā studentu rotā, kas vēlāk kļuva par 65. ASB. Tad sāku vadīt Zemessardzes šaušanas nodarbības un pats piedalījies katru gadu visās šaušanas sacensībās ar dažādiem ieročiem. Šobrīd esmu Zemessardzes ārrindas seržants, bet vēl katru gadu piedalos sacensībās. Runājot par sportu, jāpiebilst, ka no 1976. gada spēlēju arī badmintonu, ko iesāku katedras kolēģu mudināts.